

A Pályi erdő

Szülővárosom határában voltak a szőlőhegyek, utánuk a félelmetes és ismeretlen Cserjés. És aki a térképnek ezen a fehér foltján – mely a valóságban zöld volt – továbbmerészkedett, eljutott a Pályi erdőbe. Ehhez kellett igazi bátorság, lemondás és elszántság, amely a nagy felfedezők mindenkori sajátja.

Ezért kissé váratlanul ért, amikor egy arany színekben játszó hét végén Gyurka barátom emlegetni kezdte a Pályi erdőt.

– El kell oda mennünk, kutatás és fölfedezés céljából – mondtam közönyt színelve, hogy ne látszodjam gyávának.

– Gondolod, hogy megérett az idő egy ilyen kalandos útra? – kérdezte Gyurka ijedten.

Kiment a lábamból az erő. Úgy válaszoltam.

– Fel kell fedoznünk, mert nem vagyunk ijedősök és gyávák!

Így kényszerítettük egymást, hogy nekivágjunk az ismeretlen útnak.

Másnap gondosan előkészített ennivalóval és vízzel elindultunk a térkép fehér foltján túl lévő még fehérebb vagy feketébb foltra.

Elgyalogoltunk a szőlőhegyek alatt, a bágyadt őszi napfényben. És elszántságunkat avval kívántuk bizonyítani, hogy még beszélgettünk is.

– Nem hiszem, hogy gonosz manók nyüzsögnének a fák

között – biztatta magát Gyurka – vagy legalábbis: nincsenek annyian, mint ahogy mesélik...

– Nincsenek – feleltem komoran –, mert fölfalták őket a farkasok.

Kiértünk a cserjésbe, ahol rengeteg volt a szeder, akkorák is, mint egy kisebb alma. De ki törődött az ilyen hiúságokkal?

Fölgyalogoltunk a dombtetőre, és itt már látni lehetett az út rendkívüli nehézségeit. Egyre több fa vett bennünket kö-



rül, melyek lassan hullatták aranysárga leveleiket. Az egész környék bánatot és ijedelmet sugallt.

– Gondolod, hogy jártak már erre emberek? – tudakozódott Gyurka.

– Talán az ősember el-elvetődhetett erre, de a műveltség kifejlődése óta aligha járt itt valaki.

Az erdő sűrűsödött, szomorúan bólongtak a sárguló ágak és az utat vastagon ellepte az ősi, ki tudja hány száz- vagy ezeréves levélszőnyeg. Az egyik öles törzsű bükk aljában óriásgomba pöffeszkedett. De nem mertük megvizsgálni, mert senki se tudhatta, miféle indulatú törpe pumpálta föl a korhadásból.

Vörös színű lombcsatrák borultak fölénk, mintha egy titokzatos palota folyosóján járnánk. Bent botladoztunk nemskára a sűrűségben, égisz érő bükkök között, és úgy éreztem, most már biztonságosabb előresietni. Mert előre legalább látott az ember, míg a háta mögött lévő, zizegő vagy összezsápmódó rejtelmeket nem is sejtette.

De ha előresiettem, meg is adtam az árát. Gyurka hirtelen eltűnt és én ott álltam kiszolgáltatva a farkasoknak és a fülesbaglyoknak.

Leültem egy kivágott fára, melyet talán még az ősember, a mi őszünk dönthetett ki. A tuskója már korhadozott és vörös bogarak sétáltak rajta, miközben ismeretlen betűket, jeleket, üzeneteket rágtak belé a tönkbe, ki tudja kinek.

– Hol vagy, Gyurka? – mondom félhangosan, mert nem akartam gyávának látszani.

De öt percbe is beletelt, amíg meghallottam a rikoltozást.

– Merre tűntél? – kiáltotta kétségbeesetten.

Mikor utolért, elbeszélte, hogy nem közönséges kalandban volt része.

A sárga levelek között surrogást hallott, mire odanézett és látta, hogy egy csomó törpe jön feléje, veres sapkában, apró hátizsákkal.

– Hová mentek, cimborák? – kérdezte, mire a törpék vezetője, egy hosszú szakállú pöttöm aggastyán azt mondta:

– Megyünk kirándulni a Cserjésbe. A múlt héten sokat táncoltunk, sok gombát fölpumpáltunk, sárgára festettünk rengeteg levelet, és pirosra minden somot. Most pedig elindultunk vasárnapi sétára.

– Téged nem bántottak? – kérdeztem kissé irigykedve.

– A törpék vasárnap senkit sem bántanak, olyankor ők is pihennek. Ezek különben sem voltak igazi törpék, hanem inkább manók.

Úgy éreztem erre a meglepő hírre nekem is kell mondanom valamit. Még ha hibázik is az igazsága.

– Én alig láttam itt valamit. Legfennebb egy tucat őszi tündért. Itt repkedtek, szórták le a megsárgult leveleket. Néha pedig elolvasták, hogy miféle üzenetet írt nekik a fatönkre a tündérkirály.

Gyurka irigykedve vizsgálta a tönköt.

– Nem a bogarak rágták belé ezeket az ábrákat? – kérdezte gyanakodva.

Szemrehányóan pillantottam reá.

– Szerinted egy bogár képes titkosírást rágni egy fatönkbe? Még te se tudnál olyat!

Gyurka még jobban irigykedett, aztán továbbmentünk egy tisztásra, ahol rengeteg méterbe rakott fahasáb állt.

– Ez meg az óriások munkája – állapította meg Gyurka. – Nyűvik a fát, aztán összehalmozzák.

Nemsokára előtűnt egy favágó. Elégedetten nézte a farakásokat.

– Szép ugye ilyenkor az erdő – mondotta vagy kérdezte.

Továbbbandukoltunk, Gyurka pedig visszafelé bökött a favágóra.

Suttogva jegyezte meg:

– Láttad? Egy óriás volt!

